Pisarakirje

Lokakuu 2024

Pisara ry:n vuosikokous Selissä 18.5.2024

Hallituksen jäsenet:

Eeva Halme puheenjohtaja
Anitta Järvinen
Leena Kontula sihteeri
Hannes Lampimäki
Lenita Nyman
Riitta Sinervo rahastonhoitaja
Tuula Tapanainen
Pekka Vauromaa varapuheenjohtaja
Kaija Viiala

Vihdin ryhmä on tukenut edelleen Ukrainan Ternopilin Missionuorten toimintaa. Tällä hetkellä on projektina 100 makuupussin teettäminen ja toimittaminen rintamalle. Kirpputorin lakkaamisen jälkeen on kertynyt lahjoitusvaroja sekä arpajaistuottoja. Virossa on tuettu edelleen Margit Nirgin seurakuntaa.

Selin Pisara Kirppiksen on tarkoitus jatkaa toimintaansa ainakin vuoden. Tällä hetkellä kuntoutettavia on seitsemän.

Espoon-Kouvolan ryhmä on vieraillut sekä Tallinnan että Tarton vankiloissa ja päihdekuntoutuskodeissa. Kirpputoreille ja seurakuntiin on toimitettu tavarakuormia, joista osa on jatksnut matkaansa Ukrainaan

Yksin, yhdessä Jumalan kanssa.

Katselen hiljaisuudessa, ikkunasta ulos, tuuli hiljalleen heiluttelee vaahteran lehtiä,
jotka vielä sinnikkäästi ovat pitäneet vihreän värinsä. Odottaen sitä aikaa jolloin ne
putoavat maahan ja alkavat viimeisen tiensä muuttuen mullaksi.
Huoneessa kuuluu hiljainen suhina, en tiedä mis tä se tulee, ehkä tietokoneesta, tai ulkoolta.

Lueskelen kirjelmää, Hyvinvointialueen henkilöiltä, teksti on outoa jotenkin sellaista
johon en ole tottunut, ikään kuin hyvään pyrkivää ja oikeudenmukaista, mutta jotain siitä puuttuu.

Olisiko Jumalan Hengen mukanaan tuoma siunaus? Se sanoma jota seurakunnissa julistetaan,
jossa julistetaan toivoa, rakkautta, armoa ja iankaikkista elämää. Sitä en osaa näistä papereista lukea, eikö sitä ole , vai olenko vain sokea?
Tässä huoneessa on myös hieman hämärää, ikkunan takaa kyllä tulee valoa mutta
aurinko on pilvessä.
Tiedätkö sen hetken, jolloin ulkoinen menettää otettaan, nämä paperit ja kirjelmät,
ikään kuin katoavat, tulevat merkityksettömiksi.
Sen odotus mitä Jumala seuraavaksi tuo esiin,
mitä Hänen pöydällään on, on vielä
peitossa. Mutta jotain siellä on, sen ovat menneet vuodet ja hetket, yhä uudestaan
ja uudestaan tuoneet julki.
Kun liikennevalot vaihtuvat ensin keltaisiksi ja sitten vihreiksi, on aika jatkaa matkaa,
suoraan, vasemmalle ehkä oikealle, joskus emme tiedä, emme osaa aavistaa, mutta
siitä meidän ei tarvitse olla huolissaan. emme koskaan, milloinkaan ole hukassa
Jeesukselta, Hän tietää missä olemme, mikä on seuraava tehtävämme, jatkammeko
suoraan vai käännymmekö, Hän tietää.
Kaikessa meidän tulee luottaa Häneen joka sanoo ”Kaikki sinun tekosi, Minä olen tehnyt”
Siunauksella
Pekka

Sisällys:

1-2 Vuosikokous. Pisara elävää vettä.....
3-4 Ljudmila Pehskova . Marja-Leena. Koivisto.....
5 Espoon-Kouvolan ryhmän matka Viroon 1.3.5 2024.....
6 Espoon Kouvolan ryhmän matka Viroon 15.-17.6. 2024...

Ljudmila Peshkova

Ljudmila Peshkova 1963-2024 in memoriam

Alkukesästä saimme pietarilaiselta ystävältämme Vitalilta yllättävän tiedon pitkäaikaisen ystävämme Ljudmilan Peshkovan menehtymisestä syöpään.
Tutustuimme Peshkoveihin heti vankilatyömme alussa. Andrei, ammatiltaan miliisi, kävi seurakuntansa edustajana säännöllisesti Garjelovon vankilassa, joka oli Vihdin ryhmän vakiokohde useiden vuosien ajan. Siellä istuivat aikoinaan mm. Vitali Filippenko ja kummipoikani Denis.

Ljudmila oli syntynyt Siperian Krasnojarskissa ja tuli Pietariin opiskelemaan v. 1986. Tuohon aikaan amerikkalainen evankelista Billy Djo Dogerti piti Pietarissa lukuisia 2-3 päivän kokoussarjoja. Siinä yhteydessä Ljuda tuli uskoon ja liittyi seurakuntaan, jonka toimintaan kuului myös vankilatyö. Näissä ympyröissä hän tutustui myös Andreihin, joka kävi säännöllisesti tapaamassa vankilan sisäistä seurakuntaa.

Vankilatyöllä oli Ljudalle aivan oma merkityksensä. Hänen veljensä oli nimittäin vankilassa. Tuohon aikaan vankiloissa nähtiin nälkää ja vaatteista oli pulaa.
"Jos autan sellaisia kuin veljeni, varmaan häntä auttaa joku sellainen kuin minä".

Ljuda meni töihin kodittomien rekisteröintitoimistoon sekä suoritti usean vuoden ajan tutkintoja sosiaalityön ja psykologisen kuntoutuksen alalta. Merkittävimmän elämäntyönsä Peshkovit ovat tehneet ylläpitämällä miestenkotia asunnottomille.
Pisara lähettää lämpimän osanottonsa Andreille sekä lapsille Svetalle ja Timofeille.

Marja-Leena Koivisto

Marja-Leena (Male) Koivisto 1939-2024 in memoriam

Vihdin ryhmä kiittää Malea huomattavasta työpanoksesta Nummelan kirpputorin hyväksi.

Entisenä yrittäjänä Male valjasti merkittävän toimintatarmonsa ja järjestelykykynsä Nummelan vastaperustetun kirpputorin käyttöön helmikuun 2000 ja elokuun 2007 välisenä aikana. Ylläoleva kuva on Vihdin Uutisissa 16.5.04 olleesta kirpputoriamme käsitelleestä jutusta.

Tämän jälkeenkin Male muisti meitä tavaralahjoituksin.. Vain muutama vuosi sitten hän pyysi noutamaan kotoaan lapsenlapsille turhiksi käyneitä leluja.

Male Koivisto nukkui pois 28.7. ennalta arvaamatta ja omassa vuoteessaan Nummelassa tyttärensä Ellan läsnä ollessa.

Espoon-Kouvolan ryhmän matka Viroon 1.3.5.24

Itä-Viron matka 1.-3.5.2024

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä, Heli Karjunen Kangasalta ja Mart Soomet Tallinnasta. Auto oli pakattu täyteen lastenvaatteita.

Saimme yöpyä jälleen Tallinnan metodistikirkolla. Sinne saavuttuamme meitä tapaamaan tuli Martin ystävä Andrei, kuuden lapsen isä noutamaan niitä vaatteita, joita oli kerännyt hänen lapsilleen. Mukana oli kolme nuorinta tyttöä meitä ujostellen. Andrei on myös evankelista ja tekee samaa työtä kuin mekin: käy puhumassa vankiloissa ja päihdekuntoutuskeskuksissa. Ennen kuin erosimme, hän siunasi meidät rukouksella.

Living Israel
Illalla ajoimme Living Israelin toiseen kotiin. Siellä on kuntoutettavia seitsemäntoista, mutta kuulijoita oli salissa enemmin. Mart tulkkasi, kun Tuula ensin esitteli ryhmän ja kertoi työstämme. Heli jakoi kuulijoille omaa elämäntarinaansa. Siinä on ilmeisesti paljon yhteistä kuulijoiden kanssa: turvaton lapsuus ja aikaisin aloitettu päihteiden käyttö, joka vain paheni vaikka Helillä oli jo kaksi poikaa. Kerran huumeannosta ottaessaan hän oli huutanut: Jeesus, jos olet olemassa, päästä minut tästä! Parin päivän päästä hän näki ystävättärensä kanssa valoilmiön ja tiesi, että Jeesus oli kuullut. Se ei ollut huumehoure, koska kaksi henkilöä näki saman. Alkoi pitkä kamppailu irti huumeista. Vielä kun hän odotti kolmatta poikaansa, tuli retkahduksia. Vasta kun hän pääsi lastensa kanssa vieroitukseen, hän sai apuvälineitä raitistumiseen. Nyt 25 vuotta myöhemmin hän on suorittanut monia tutkintoja ja työskentelee päihdekuntoutuksen parissa. Raskainta oli ollut kokea, että kaksi vanhinta poikaa joutuivat huumeja vankilakierteeseen. Onneksi he ovat toipumassa ja Heli uskoo rukouksen voimaan.

Kuulijat saivat esittää Helille kysymyksiä. Heidän samaistumistaan kuvaa ensimmäinen kysymys: mitä tehdä, kun huumehimo iskee? Heli painotti ystävien ja turvaverkon tärkeyttä. Tässäkään tilanteessa ei saa jäädä yksin, vaan on haettava apua niiltä, jotka ymmärtävät. Kuulijat kommentoivat myös sairaalan vieroitusryhmiä, joissa puhutaan vain huumeista, mutta ei uskon näkökulmaa apuna ja voimana.

Leena puhui rukouksen voimasta ja Hepr. 7:24-25 pohjalta siitä, kuinka Jeesus meidän ylipappimme myös rukoilee puolestamme. Hänen tärkeä viestinsä on: Rakastakaa toisianne!
Teekupin ääressä keskustelimme vielä Andrein kanssa. Hän oli ollut täällä vieroituksessa vuoden. Hän kertoi, että kodin vetäjä Kostja oli tullut vankilaan ja kertonut tästä mahdollisuudesta, joten nyt tulevaisuus näyttää jo valoisalta.

Torstaina suuntasimme aamulla Itä-Viroa kohti. Matkalla poikkesimme Aserissa tapaamassa Maksimin perhettä. Iloon oli aihetta, sillä heille oli kahden muun lapsen lisäksi syntynyt pieni Gloria vauva. Aserissa on aiemmin ollut vankilasta vapautuvia vieroitushoidossa, mutta se työ oli hiipunut, kun heillä ei ollut tarjota miehille työpaikkoja. Nyt he keskittyvät lähiseudun lapsityöhön ja kuukauden viimeisen viikonlopun rukoustapahtumiin, joihin tulee väkeä koko maasta, jopa Suomesta asti. Syksyllä Maksim suuntaa taas Amerikkaan, missä heillä on työn tukijoita. Ennen lähtöä kaivoimme Suomeen vietäväksi villinä kukkivien keltavuokkojen juurakkoja. Keltavuokko on Etelä-Suomessakin harvinainen, mutta näin saamme iloa puutarhoihimme ensi kesäksi.
Jatkoimme matkaa Narvan lähellä sijaitsevaan Jõhvin kaupunkiin. Näillä matkoilla olemme säästyneet kolareilta ja henkilövahingoilta. Nyt kuitenkin lounaalle mennessä yksi auton ovista avautui niin reippaasti, että se kolahti viereiseen autoon. Omistaja huomasi sen ja osoitti, että meidän autosta oli tullut kaksi pientä punaista maalispistettä hänen mustaan autoonsa. Vaihdoimme tietoja ja Tuula selvittää vakuutuksen kanssa, mitä seuraamuksia vahingosta tulee.

Lounaan jälkeen ajoimme vammaisten lasten päiväkeskukseen ja toimme sinne kaikki loput lastenvaatteet.
Keskuksen vetäjän Arthur Pöldin tytär otti meidät vastaan ja esitteli viime käyntikerran jälkeen uusittuja tiloja. Päiväkeskuksessa vakituisesti käyvien lasten lisäksi on työn piirissä lähes sata lasta. Lisäksi työntekijät vierailevat myös kouluissa, päiväkodeissa ja perheissä. Tärkeää työtä vammaisten lasten perheille!

Päiväkeskuksen lähellä sijaitsi toinen kohteemme Uusi sukupolvi -niminen päihdekuntoutuskeskus (New Generation). Sinne toimme ruokatuliaisia paikallisesta marketista. Osa miehistä oli vielä töissä, joten juttelimme kodin kuulumisista teekupin ääressä Irinan ja myöhemmin hänen miehensä Romanin kanssa. Toinen vetäjistä Juri oli viemässä yhtä miehistä Tallinnan sairaalaan leikkaukseen, kaksi muuta miestä oli viety hammaslääkäriin apua saamaan ja yksi mies lähti juuri vankilaan sovittamaan sakkojaan viideksi päiväksi. Yksivuotisessa vieroituksessa noudatetaan kahdentoista askelen periaatetta, nyt mukana on kaksitoista miestä. Kolme on tullut vankilasta panta jalassaan, joten he eivät voi käydä kodin ulkopuolella työssä.

Roman esitteli meille uusittuja tiloja ja valitti, että remontointi etenee hitaasti, koska he tekevät sitä omin voimin ja lahjoitusvaroin. Hotellista he olivat saaneet poistosänkyjä joihinkin huoneisiin ja keittiöön oli saatu uudet kalusteet nettimyynnistä. Roman kertoi, että heillä on hyvä yhteistyö paikallisen poliisin kanssa. Niinpä he olivat noutaneet poliisin putkasta Virossa syntyneen ukrainalaismiehen, joka toistaiseksi asuu täällä. Hengellisyys kuuluu päiväohjelmaan ja kerran viikossa heillä vierailee metodistipappi.

Vähitellen väki kokoontui oleskelutilaan. Roman esitteli meidät ja mukana oli joitain, jotka olivat tavanneet meidät viime kesänä. Yksi miehistä tuli kertomaan, että oli saanut minulta öljyllä voitelun ja muisti sitä kiitollisena.

Nytkin väki kuunteli hiiren hiljaa Helin kokemuksia. Ne rohkaisevat heitä taistelussa riippuvuuksista irtautumiseen. Helin jälkeen Tuula puhui vielä armosta käyttäen esimerkkinä erästä venäläistä naisvankia. Jumala voi kääntää vaikeat kokemukset oman työnsä hyväksi, kuten Helinkin elämässä on käynyt. Jäädään siis odottamaan, mitä Herra tekee itse kunkin elämässä. Tilaisuuden lopussa yksi naisista käytti puheenvuoron ja ihmetteli Leenaan viitaten, miten poliisi voi olla uskossa. Ilmeisesti heidän kokemuksensa poliisista oli jotain aivan muuta. Jätetään heidät kaikki rukouksiimme.

Edessä oli vielä pitkä ajomatka Tallinnaan ja yöpymisen jälkeen laivamatka kotiin. Kiitimme kaikesta johdatuksesta ja varjelusta matkalla. Siunaa sinä Herra ne siemenet, joita olimme saaneet kylvää.

Ryhmän puolesta Tuula

Espoon-Kouvolan ryhmän matka Viroon 15.—17.6. 24

Vankilatyön matka 15. – 17.6.24

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta sekä Mart Soomet ja Andrei Mateski Tallinnasta. Leena Kontula joutui jäämään matkalta pois, koska vanhan kotitalon tyhjentäminen tuli yllättäen tehtäväksi.
Vanhaan tapaan auto oli pakattu ”piripintaan” vaatteita ja muuta avustustavaraa Lootusin kylälle.

Ongelma sisään pääsyssä
Tällä matkalla kohtasimme ensi kertaa sisäänpääsyongelman. Meidän oli tarkoitus mennä maanantaina Tallinnan vankilaan Arvi Raidin kanssa, joka toimii Lootusin kylän päihdekuntoutuskeskuksen vetäjänä. Hän on käynyt vankiloissa puhujana ja kertomassa päihteistä irtautumisen mahdollisuuksista. Viimeksi hän oli ollut Tallinnan vankilassa alkuvuodesta. Nyt kuitenkin Allan Kroll ilmoitti yllättäen, että Arvi ei ollut saanut sisäänpääsyyn lupaa. Miksi näin, ihmettelimme, mutta Allan sanoi, että päätöksiä ei koskaan selitellä. Koska Leena oli jo joutunut perumaan tulonsa, peruin siis yksin Tallinnan vankilaan menon.

Sain yöpyä jälleen Tallinnan metodistikirkolla. Kun saavuin lauantaina illalla, tuli Lootusin kylästä Reijo hakemaan tuomani tavarat, sillä Arvi oli perheensä kanssa matkalla. Ei siis tarvinnut lähteä aamulla Tarttoon täydellä kuormalla.

Tarttoon
Sunnuntaina aamulla aikaisin pääsimme lähtemään Tarttoon. Näin kesällä on hyvä ajaa tätä kahdensadan kilometrin matkaa, kun on valoisaa ja saa seurata luonnon kasvua ja haikaroiden pesintää.

Andrei oli mukanamme ensimmäistä kertaa. Olin tutustunut häneen Martin kautta, joka kertoi isästä, jolla on kuusi lasta ja siis kova tarve lastenvaatteille. Kävi ilmi, että Andrei on evankelista ja vieraillut myös vankiloissa. Hän kertoi olevansa sekoitus venäläistä, puolalaista ja virolaista sukua. Ensimmäisen kontaktin uskon asioihin hän sai erään opettajansa kautta, joka kertoi Jeesuksesta. Siemen iti niin, että seitsemäntoista vuotiaana hän halusi antaa elämänsä Jeesukselle. Mutta nuoren miehen menevä elämä naisseikkailuineen veti edelleen puoleensa. Hän tutustui Tallinnan vankilan pappiin Allan Krolliin yhteisen urheiluharrastuksen parissa ja sai Allanin kautta vahvistusta uskolleen. Allan kutsui Andreita seurakuntaan, mutta tämä ei ollut vielä valmis luopumaan ”vapaasta” elämästään. Vasta kun hän tutustui nykyiseen vaimoonsa, hän oli valmis jättämään vanhan ja kilvoitteluun Jeesuksen oppien mukaan. Andrei valmistui armeijan sotapoliisiksi ja oli komennuksilla myös ulkomailla. Vaikein paikka oli Afganistanissa. Siellä hän rukoili paljon, kun joka puolella oli vain pelkoa. Uskon kehittymisen myötä hän oli valmis vaihtamaan ammattia ja ryhtymään kokoaikaiseksi evankelistaksi.

Tartossa meidät otti vastaan vankilan pääpappi Olavi Ilumets. Vironkieliseen jumalanpalvelukseen tuli miehiä kolmisen kymmentä. Olavi hoiti liturgian ja miehet lukivat päivän tekstit. Oma muusikko säesti laulut, me saimme olla puhumassa saarnan paikalla.

Anderi aloitti ja puhui miehille oman kokemuksensa pohjalta uskon elämän löytämisestä ja siinä kasvamisesta. Hän korosti Jeesukseen juurtumisen tarvetta ja päivittäistä rukouselämää. Omat kokemukset Afganistanissa olivat kouli-

neet hänet tähän. Tuula jatkoi ja kertoi, miten he ryhmänä olivat käyneet Pietarin lähellä vanhusten laitoksessa kertomassa Jeesuksesta ja syntien anteeksi saamisesta. Vanhukset olivat ottaneet asian ilolla vastaan. Eräässä huoneessa kuitenkin vanha nainen kertoi, että hän on ihan hyvä ihminen eikä tarvitse Jeesusta. Tähän ei meillä ollut paljon lisättävää, jos kerran hän oli niin hyvä. Mutta pois lähtiessä oven suussa istui vanha mummo, jolle kerroimme saman sanoman. Silloin hän alkoi itkeä, että on niin huono ihminen, kun on tehnyt kaksi aborttiakin. Siinä hän vielä itki tätä syntiä, kun kukaan ei ollut kertonut hänelle, että Jeesus antaa katuvalle anteeksi. Saimme julistaa hänelle synnin päästön Jeesuksen nimessä. Olimme kohdanneet kaksi ääripäätä: hyvän ihmisen ja syntisen.

Tilaisuuden jälkeen miehet tapansa mukaan tulivat kättelemään ja kiittämään meitä. Olavi oli varannut henkilökunnan ruokalaan meille saman lounaan, kuin miehetkin söivät. Se oli hyvää ja maukasta perusruokaa.

Venäjänkieliseen tilaisuuteen tuli vain yhdeksän miestä, mutta he kaikki olivat innokkaita kuulijoita. Tilaisuus oli lyhyempi kuin vironkielinen, mutta saimme puhua heille samaa sanomaa oman muusikon johtaessa yhteislauluun.

Vankilan jälkeen Olavi vei meidät katsomaan vapautuvien vankien kotia, joka on valmistumassa peruskorjauksesta. Se on kaksi kerroksinen vanha kivitalo kaupungin laidalla. Emme päässeet vielä sisään, mutta saimme ulkoa päin ihastella talovanhuksen muodon muutosta. Tilapäisessä kodissa on paikat vain seitsemälle, mutta peruskorjauksen jälkeen sinne mahtuu kaksikymmentä asukasta. Se on turvallinen koti niille, joilla ei ole paikkaa minne mennä. He saavat rauhassa etsiä työpaikkaa ja asuntoa. Olavi huolehtii miesten hengellisestä elämästä pitämällä heille raamattutunteja ja olemalla turvallinen isähahmo. Olemme ryhmänä saaneet olla tukemassa tätä työtä omalta osaltamme.

Pitkä ajomatka takaisin Tallinnaan on näin kesäaikana helpompaa kuin talvipimeällä vilkkaasti liikennöidyllä tiellä. Itse sain vaihdettua paluun kotiin maanantaille, mikä ei kesäaikana ole itsestään selvää, sillä autopaikoista on joskus pulaa. Jää Herra siunaamaan kaikkia kohdattuja ja anna kylvämällemme siemenelle kasvu.

Ryhmän puolesta
Tuula

Pisara Kirppis
Selintie 510 Selki, Vihti

Avoinna
ma - pe 10 - 17
la 10 - 15

Tule viihtymään hyvässä ilmapiirissä

40 vuotta kirppistelyä Selissä
Tule vaikka kahville, anna itsellesi lepoa.

Puh. 050 466 9570
pekka.vauromaa@outlook.com
Kuljetuspalvelu

Pisarakirjeen tilaus tai peruutus, ilmoita siitä

- sähköpostilla: riitta.sinervo@gmail.com
- kirjeitse: Pisara-yhdistys, Juhanintie 11, 03100 Nummela,
- tekstiviestillä tai soittamalla numeroon: 050 5986057

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Jäsenmaksu 10 eur /vuosi	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Käytättehän viitenumeroa!
Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestikenttään.

Poliisihallitus on 12.11.2021 myöntänyt Pisara ry:lle 1.1.2022 alkaen toistaiseksi voimassa oleva rahankeräysluvan no RA/2021/1542. Lupa on voimassa koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Tähän lupaan on Poliisihallitus 3.3.2021 myöntänyt laajennuksen, joka sallii kerätä ja ohjata varoja myös kohteidemme rakennus- ja korjaushankkeisiin. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi